

บทที่ 1

การพบกันครั้งแรก

ลูเซียมไม่สนใจจะลูบกันให้หายเจ็บอีกต่อไป เขาลุกขึ้นพรวดด้วยความ
ตะลึงและตกใจ ทะ...ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี้ได้ อลันล่ะ เจ้าหัวเปียด้วย
เขามองซ้ายมองขวา ทำไมเขาถึงมาอยู่ในห้องนี้ได้ ทั้งที่เมื่อกี้นี้ยังอยู่
กลางทะเลอยู่เลย

ห้องนี้ดูหรูหราไม่เบา แถมยังไม่ได้ดูหรูหราแบบห้องของพวกเศรษฐี
ใหม่ที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนระยิบระยับแต่ไร้รสนิยมซะด้วย มันเป็นห้อง
ที่ค่อนข้างเรียบหรูดูมีระดับ พรหมปูพื้นสีน้ำเงินปักขอบด้วยเลื่อมทองอย่าง
ประณีต บนผนังมีภาพวาดแขวนติดอยู่หนึ่งรูป บวกกับโต๊ะอ่านหนังสือแบบ
เรียบๆ ที่ทำจากไม้อีกหนึ่งชุด

คนธรรมดาทั่วไปมองแล้วอาจคิดว่ารูปแบบการตกแต่งห้องนี้ดูสบายตา
ไม่มีทางคิดว่าห้องนี้มีราคามูลค่าสูงแน่นอน แต่สำหรับลูเซียมแล้วห้องนี้ถูก
สร้างขึ้นจากเพชรนิลจินดาซัดๆ เพราะลักษณะการตกแต่งจัดวางสิ่งของใน
ห้องนี้เหมือนห้องพี่ชายของเขาซึ่งเป็นเจ้าชายองค์โตของเผ่าปีศาจไม่มีผิดเพี้ยน
มองผิวเผินดูเรียบง่าย แต่พรหมปูพื้นที่ดูธรรมดาผืนนั้นกลับเป็นพรหมที่ทำจาก
วัสดุชั้นดีบวกกับฝีมือการทอที่ประณีตเหนือชั้นที่สุด พุดง่าย ๆ ก็คือเอาทองคำ

บริสุทธิ์มาปูบนพื้นหนึ่งชั้นยังถูกกว่าพรมผืนนี้ด้วยซ้ำ

ภาพที่แขวนอยู่บนผนังไม่ใช่ภาพวาดที่ซื้อมาด้วยเงินมหาศาล แต่เป็นภาพที่ต่อให้มีเงินมหาศาลก็ยังซื้อไม่ได้ต่างหาก!

โดยเฉพาะโต๊ะหนังสือตัวนั้น สีทองหม่นๆ นั้นช่างเหมือนโต๊ะของพีใหญ่เป็ียบ เขาจำได้ว่ามันทำมาจากต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์พันปีที่แอบตัดมาจากบริเวณป่าของเผ่าเอลฟ์ โต๊ะสองตัวนี้คงไม่ได้ทำมาจากต้นไม้อันเดียวกันหรอกนะ

นี่ถ้าไม่ใช่เพราะรู้ว่าผู้นำทางกำเนิดโลกคือพี่ชายของเบลตั้งแต่แรกแล้วล่ะก็ ถ้าพั้งเห็นแค่ห้องนี้ ดีไม่ดีเขาอาจคิดว่าผู้นำทางกำเนิดโลกก็คือพี่ชายคนโตของเขาเองด้วยซ้ำ

พอพูดถึงเบล ลูเซียเพิ่งรู้สึกตัวในเวลานี้ว่าเขาอยู่กับเบล...ไม่สิ! เบลเป็นคนพาเขามาต่างหาก

ลูเซียหันไปมองก็เห็นเบลนั่งอยู่ด้านหลังเขา ดวงหน้ารูปหัวใจยังคงน่ารักเหมือนที่ผ่านมา เพียงแต่ไม่มีรอยยิ้มสดใสรบายอยู่บนหน้าเหมือนเคย พอนางเงยหน้าขึ้นมาก็สบตากับลูเซียพอดี แต่ยังไม่ทันที่ลูเซียจะอ่านอารมณ์จากสายตาของนาง นางก็เบือนหน้าหนีไปทางอื่นเหมือนไม่คิดจะพูดแก้ตัวแม้แต่คำเดียว

ลูเซียอดเรียกนางไม่ได้ "เบล เจ้า..."

เบลรีบกระวีกระวาดบอก "อะ...ข้าต้องไปรับอันเทเซียกับฟีโล ทะ... ท่านพี ข้าขอไปก่อนได้ไหมคะ"

เมื่อได้ยินประโยคหลังสุด ลูเซียถึงเข้าใจว่าที่แท้เบลไม่ได้พูดกับเขา "งั้นข้าไปก่อนนะ!"

เบลลุกพรวดขึ้นอย่างใจร้อน นางตั้งชายกระโปรงขึ้นแล้วเดินตัวปลิวออกไปทางประตูทันที

"เดี๋ยวกอนลิ เบล!"

ลูเซียกระโดดลุกขึ้นตาม ตั้งใจจะเอื้อมมือไปจุดเด็กสาวที่ทำท่าหลบหนี แต่ร่างสูงโปร่งของใครบางคนกลับปรีเข้ามาบังหลังเบลที่เพิ่งวิ่งเตลิดออกไป ถ้ามีหมอนี่ขวางอยู่แค่คนเดียว ลูเซียคงตัวดีแล้วฟาดใส่ให้พินหน้าพินตาไป

แล้ว แต่ด้านหลังหมอนี้ยังมีอัครวินยืนอยู่อีกสองคน ทั้งสองรูปร่างสูงใหญ่
กำยำ สายตาคมปลาบราวกับมีด ดูก็รู้ว่าทันทีจะไม่ควรหาเรื่องด้วย

ลูเซี่ยชะงักฝีเท้าแล้วมองชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่อยู่ตรงหน้า จู่ๆ ความ
รู้สึกประหลาดบางอย่างก็ผุดขึ้นในใจ

"เจ้าคือ...ผู้นำทางกำเนิดโลก?"

ลูเซี่ยเอ่ยขึ้นลอยๆ ด้วยสีหน้าประหลาดใจ มองชายหนุ่มผู้มีบุคลิกสุขุม
สง่างามที่อยู่ตรงหน้าจนเต็มตา เรือนผมสีเงินของเขาถูกรวบไปถักเป็นเปีย
ไว้ด้านหลัง ดวงตาสีเขียวเหมือนตาของเบลราวกับพิมพ์เดียวกันฉายแววอบอุ่น
อ่อนโยนขับให้ใบหน้าหล่อเหลาของเขาดูเป็นมิตรมากขึ้น บวกกับชุดเครื่องแบบ
สีขาวແຕ່งขบปลีฟ้าดูเรียบง่ายสบายตา ทำให้คนมองรู้สึกเป็นกันเองทั้งที่เข่า
มีฐานะเป็นถึงเจ้าชาย

ฟังแล้วอาจเหมือนประโยคคำถาม แต่ความจริงเขามั่นใจเต็มร้อยแล้ว
ว่าผู้ชายคนนี่คือผู้นำทางกำเนิดโลก!

เมื่อก่อนตอนที่ชิโรชายะบรรยายถึงความรู้สึกเวลาสัมผัสตำแหน่งของ
ผู้ถือศิลาเวทคนอื่นได้ว่าเหมือนพวกเขา กำลังเปล่งแสง ทั้งที่ความจริงแล้ว
ไม่มีประกายแสงใดๆ ทั้งสิ้น เล่นเอาเขาฟังแล้วเส้นประสาทในสมองพันกัน
อึ้นตุ้งนึ่งไปหมด อะไรคือไม่ได้เปล่งแสงแต่เหมือนเปล่งแสงกันเนี่ย พุด
แบบนี้คนปกติทั่วไปจะเข้าใจได้ยังไงเล่า แต่ตอนนี้เขากลับเข้าใจอย่างถ่องแท้
แล้วว่าสิ่งที่ชิโรชายะบอกคืออะไร ความรู้สึกที่ว่าต่อให้ไม่มีประกายแสงหรือ
กลิ่นอายอะไรเลย แต่กลับรู้สึกได้เองโดยอัตโนมัติว่าบุคคลที่ยืนอยู่ตรงหน้า
ไม่เหมือนคนอื่นๆ เวลานี้เขาเองก็สามารถสัมผัสได้แล้วเช่นกัน

ฟิลอสต์ ผู้นำทางกำเนิดโลก ศัตรูของเขา!

ประกายสีทองวูบผ่านดวงตากกลมโตของลูเซี่ยทันที

"เจ้าคิดจะกำจัดข้า?"

เมื่อเห็นดวงตาสีทองกลมโตที่เปล่งประกายไหววูบคู่นี้ ใบหน้าของ
ฟิลอสต์ก็ปรากฏรอยยิ้มจางๆ ทว่าถ้อยคำที่เอ่ยออกมากลับแฝงแววเชือดเฉือน

"อย่าพุดเพื่อเจ้อลิ"

ลูเซียชะงัก แม้ใจจริงอยากจะ... แต่เขาก็รีบเถียงตอบเป็นเอ็น
"ข้าไม่เหมือนเจ้าหрок คนบ้าที่เล่นเกมวันสิ้นโลกของ GOD จนสติ
ฟื้นเพื่อนไปแล้ว!"

"วันสิ้นโลก?" ฟิโลสท์นั่งคิดไปชั่วครู่ก่อนจะยิ้มอย่างเป็นมิตรอีกครั้ง
"อืม... ดูเหมือนเจ้าจะรู้ไม่มากเท่าที่ข้าคิด"

"เฮ้ย! ว่าใครไม่รู้หา ข้าแค่ขาดแคลนความรู้ด้านนี้คิดหน่อยต่างหาก"
ลูเซียตอบกลับอย่างไม่สบอารมณ์นัก แต่ในใจกลับครุ่นคิดสารพัด ดูจาก
ปฏิกิริยาของฟิโลสท์แล้ว แสดงว่าผู้กำเนิดกับผู้ทำลายไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
วันสิ้นโลกนั้นหรอก

ตกลงผู้กำเนิดกับผู้ทำลายมีไว้ทำอะไรกันแน่
ไม่รู้ว่าเจ้าชายที่คู่สีกลับอ่านความคิดได้ยากคนนี้จะหลอกถามข้อมูล
ง่ายหรือเปล่า ลูเซียแอบครุ่นคิดอยู่เงียบๆ

"เจ้าไม่ต้องตื่นตื่นไปหрок วันตัดสินชะตายังอีกนาน ข้าแค่อยาก
เชิญเจ้ามานั่งเล่น เพียงแต่เจ้าต้องนั่งไปจนถึงวันตัดสินชะตาเท่านั้น"

ฟิโลสท์บอกพร้อมกวาดตามองไปที่เอวของลูเซีย อีกฝ่ายเอามือกอดอก
ไว้ตลอดอย่างแบบยล ตำแหน่งของมือขวาวางอยู่บริเวณเอวอย่างเหมาะสมจะ
คิดดูแล้วน่าจะมึนงงของที่เป็นอาวุธอยู่ตรงนั้นแน่นอน เขายิ้มจางๆ แต่ก็ไม่ได้
เปิดโปงอีกฝ่าย

"วันตัดสินชะตา?"

ลูเซียชะงักงัน มันคืออะไร ทำไมเขาถึงรู้สึกว่ามีเรื่องที่เขาไม่รู้เพิ่ม
มากขึ้นเรื่อยๆ ตกลงว่าเขายังเป็นผู้นำทางอยู่หรือเปล่าเนี่ย ทำไมผู้กำเนิด
ถึงรู้เรื่องทุกอย่าง แต่เขาที่เป็นผู้ทำลายกลับไม่รู้อะไรเลย นี่มันไม่ยุติธรรม
เกินไปแล้วมั้ง GOD ต้องลำเอียงเข้าข้างผู้กำเนิดแน่นอน!

"หืม? เจ้าไม่รู้แม้กระทั่งวันตัดสินชะตาหรอก"

เรื่องนี้ทำให้ฟิโลสท์รู้สึกประหลาดใจไม่น้อย

ลูเซียค้อนขวับ "เอาเป็นว่าข้าไม่รู้อะไรทั้งนั้น!"

ฟิโลสท์หัวเราะเบาๆ ข้ายังเริ่มอธิบายอย่างไม่คิดเล็กคิดน้อย "วัน

ตัดลิ้นชะตาก็คือ..."

ลูเซี่ยหูฟัง

"ฟิลอสต์!"

น้ำเสียงเย็นชาดังขึ้นชัดเจนหวั่นไหวของเจ้าชายทันที
ลูเซี่ยแทบจะกระโจนไปกอดเจ้าหมอนั้นให้เลือดสาด อุตส่าห์มีคอนิยายกติกากลับ
เกมของ GOD ให้เขาฟังสักหน่อยแล้วดันถูกขัดจังหวะซะนี่

ฟิลอสต์หันไปยิ้มจนใจให้ลูเซี่ย "ข้าขอแนะนำ นี่คือนักพยากรณ์ของข้า
เซซุเลียต"

นักพยากรณ์? นั่นก็คือเจ้าคนที่เซมี 'คิดถึง' อยู่ตลอดนั่นสิ

ลูเซี่ยมองนักพยากรณ์ของฝ่ายตรงข้ามด้วยท่าทางสนใจ ผู้ชาย
ผิวสีเข้มที่มีสีหน้าไร้อารมณ์...อย่างว่าร้อยคนก็ร้อยนิสัย ในเมื่อต่างก็เป็น
นักพยากรณ์เหมือนกัน แต่ทำไมนักพยากรณ์ของชาวบ้านถึงดูเคร่งขรึม
น่าเกรงขาม แค่ออกสีหน้าอย่างเดียวก็สามารถเขย่าขวัญศัตรูให้เฟ่นแน่บได้
แล้ว แต่นักพยากรณ์ของเขากลับเก่งแต่ถนัดอย่างเดียว

"บอกเขาไปแล้วจะเป็นอะไรเธอ" ฟิลอสต์ถามนักพยากรณ์ของตัวเอง
ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

นั่นสิ! นั่นสิ! บอกข้าแล้วจะเป็นไรเล่า ลูเซี่ยพยักหน้ายืนยันสุดฤทธิ์

"ยังไงเขาก็ถูกพวกเราคุ่มตัวไว้แล้ว" ฟิลอสต์ยิ้มสดใสกว่าเดิม

ใช่แล้ว! ใช่แล้ว! ยังไงข้าก็ถูกจับขังแล้ว

ลูเซี่ยชะงักทันที เกือบส่งก้อนวงเบื้อเรือให้ฟิลอสต์ เพียงแต่ว่าอัศวิน
หน้าเหลี่ยมสองคนที่ยืนอยู่ด้านหลังของอีกฝ่ายแสดงสีหน้าท่าทางบ่งบอกว่า
'ถ้าเจ้าทำอะไรน่าสงสัยกับเจ้าชาย ข้าจะสับเจ้าซะเลย'

เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้อันตรายตัวเองต้องสิ้นชีพด้วยข้อหา 'คั่นไส้เจ้าชาย'
อะไรทำนองนี้ ลูเซี่ยจึงได้แต่กะพริบตาปริบๆ แล้วรีบเก็บอาการทันที

"ห้ามให้ความช่วยเหลือใดๆ เขา"

เซซุเลียตมีสีหน้าเย็นชา พอสายตาขยับไปมองลูเซี่ยแล้ว แววตานั้น
คมกริบราวกับน้ำแข็ง ทั้งเย็นเยือกและแข็งกระด้าง

"ก็แค่อธิบายเรื่องวันตัดสินชะตาเท่านั้น ไม่เป็นไรหรอกน่า" ฟิโลสต์พูดด้วยสีหน้ายิ้มละมุนโดยไม่รอให้เซซุเลียตขัดขวาง หันไปอธิบายกับลูเซียต่อ "วันตัดสินชะตาก็คือวันที่ตัดสินว่าเจ้าหรือข้าจะเป็นผู้ชนะไง"

"อะไรนะ! แล้วมันวันไหนล่ะ" ลูเซียรีบถามอย่างร้อนใจ คัดรู้อุตส่าห์ยอมเผยกติกาการเล่นเกมกับเขาแล้ว จึงก็ต้องรีบขุดคุ้ยให้ได้มากที่สุด

"วันที่ศิลาแห่งบาปทั้งเจ็ดถูกเติมเต็มด้วยอารมณ์ความรู้สึก ศิลาโทสะเต็มไปด้วยโทสะ ศิลาอึดอัดแน่นด้วยความทะนง...วันตัดสินชะตาก็จะมาถึง"

อย่างนี้เอง ยิ่งถ้าผู้กำเนิดกับผู้ทำลายดวงกันคู่เดือดมากเท่าไร ผู้ถือศิลาเวททั้งสองฝ่ายก็จะใช้ความรู้สึกแลกกับพลังของศิลาเวทเพื่อการต่อสู้บ่อยขึ้นเท่านั้น แล้วจุดจบก็จะยิ่งมาถึงเร็วขึ้น เป็นการใช้แผนยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวอย่างแนบเนียน ช่างเป็น GOD ที่ชั่วร้ายจริงๆ

"ถ้าผู้ถือศิลาเวทไม่ใช้อารมณ์ความรู้สึกแลกกับพลัง วันตัดสินชะตาก็จะไม่มาถึงใช่ไหม เราสองคนก็ไม่ต้องแย่งชิงกัน แล้วก็ไม่ต้องเลือกอนาคตอะไรด้วย!"

ลูเซียพยายามลดความสนใจฟิโลสต์ในการเล่นเกมนอกของ GOD ฟิโลสต์เริ่มหัวเราะราวกับได้ยินเรื่องตลกไปกษานกลั่นหัวเราะไม่อยู่ ยิ่งงังยั้งนั้น หน้าซำยังหยุดซำไม่ได้อีกต่างหาก

ลูเซียตะคอกด้วยสีหน้าแดงก่ำ "มีอะไรน่าขำนักหนา!"

"ชะ...ขอโทษที" ฟิโลสต์ซ้ำอีกสองทีก่อนจะกลั่นหัวเราะ แต่สีหน้ายังดูซำเหมือนเดิม "เจ้าคิดว่ามีวิธีไม่ให้บรรดาผู้ถือศิลาเวทใช้พลังของศิลาเวทจริงๆ เหรอ"

"มะ...มีแน่นอน ชิโระกับอลันของซำเป็นเด็กดีว่างายจะตายไป ถ้าไม่ให้พวกเขาใช้ พวกเขาก็จะไม่ใช้แน่นอน!" ลูเซียขีดหน้าขึ้น

"แล้วถ้าเจ้าตกอยู่ในอันตราย เจ้าจะบอกให้พวกเขาใช้พลังของศิลาเวทหรือเปล่า แล้วถ้าพวกเขาไม่มีอันตรายถึงชีวิต เขาจะใช้มันหรือไม่"

ฟิโลสต์ยังคงคำถามติดๆ กันหลายคำถามอย่างรวดเร็วราวกับไม่ยอม

ได้รับคำตอบจากอีกฝ่าย ส่วนลูเชียได้แต่ใจแป้วอีกครั้ง ถ้าเขารู้ว่าวันตัดสินชะตาคืออะไรก่อนจะตกอยู่ในวงล้อมของเวทสังตายน เขาก็ยังจะให้ชิโรซาเยใช้พลังของศิลาโทสะช่วยเขาเหมือนเดิมอยู่ดี

ก็ถ้าไม่มีชีวิตอยู่แล้วจะมีอะไรเหลืออีกล่ะ รักษาชีวิตไว้ก่อนถึงจะสำคัญที่สุด ใครจะมีอารมณ์สนใจว่าการกระทำของตัวเองจะทำให้วันตัดสินชะตาถึงก่อนกำหนดหรือเปล่ากันแล้ว

"มิหนำซ้ำพลังที่ศิลาเวทมอบให้ล้วนเป็นพลังที่ผู้ถือศิลาเวทปรารถนาที่สุด" ฟิโลสตั้มจางๆ "ไม่มีใครปฏิเสธที่จะใช้มันหรอก"

"งั้น...ข้าขอสละสิทธิ์การเลือกให้เจ้า คราวนี้น่าจะพอใจแล้วนะ" ลูเชียตอบเอาตัวรอด

ฟิโลสตั้มจางตาหยี "ไม่ได้แน่นอน เพราะเจ้าจะไม่ยอมสละสิทธิ์ให้ข้า แถมตอนนี้ข้าก็ไม่จำเป็นต้องให้เจ้าสละสิทธิ์ให้แล้วไม่ใช่หรือ"

ลูเชียเบ่ปาก ก็จริงอย่างที่ฟิโลสตั้มพูด ยังไงเขาก็ตกอยู่ในกำมือชาวบ้านแล้วนี่

"แล้วสิ่งที่พวกเราต้องเลือกคืออะไรกันแน่" สีหน้าของลูเชียหม่นหมองลงทันที

"เรื่องนี้ข้าบอกเจ้าไม่ได้" ฟิโลสตั้มบอกพร้อมทำหน้าที่เสียตาย "ไม่มันเซชูต้องโกรธข้าแน่"

ลูเชียยังคิดโต้แย้งต่อ แต่ฟิโลสตั้มกลับตบมือเบาๆ หนึ่งครั้ง ไม่เพียงตบตบลูเชียได้ แต่ประตูห้องยังถูกเปิดออกแทบจะทันที จากนั้นก็มีอัศวินรูปร่างสูงใหญ่ปรากฏตัวขึ้นกลุ่มหนึ่ง ด้านหลังเหล่าอัศวินมีนักบวชกับนักเวทตามมาด้วยอย่างละคน เมื่อพวกเขาเดินเข้ามาในห้องแล้วก็คุกเข่าลงกับพื้น นักเวทและนักบวชโค้งตัวคำนับเล็กน้อยแล้วรอคำสั่งจากเจ้าชาย

"พาแขกไปพักผ่อนและทำตามความต้องการของเขาทุกเรื่อง" ฟิโลสตั้มแล้วพูดเสริม "แน่นอน ยกเว้นความต้องการขอออกไปจากที่นี่เท่านั้น"

"ขอรับ" เหล่าอัศวินขานรับอย่างพร้อมเพรียงแล้วลุกขึ้นยืน จากนั้นอัศวินที่ยืนอยู่ตรงกลางก็กล่าวกับลูเชียอย่างสุภาพว่า "เชิญท่านตามเข้ามา"

"ไปไหน ห้องซังเธอ" ลูเซียสีหน้าสลดทันที เขาขออนอนที่ห้องหนังสือ
นี้เลยได้ไหม

"ห้องพักแขกขอรับ" อัศวินตอบอย่างสุภาพนอบน้อม

"ข้าสั่งที่โครงวู้ได้ไหม"

"ได้ขอรับ ข้าจะไปบอกโรงครัวเดี๋ยวนี้"

อัศวินค้อมศีรษะลงอย่างนอบน้อมอีกครั้ง จากนั้นก็หันไปส่งสายตา
บอกข้ารับใช้ที่ยืนอยู่ข้างๆ ข้ารับใช้โค้งตัวลงอย่างรู้หน้าที่ทันที จากนั้นก็ออกจาก
ห้องไปสั่งการให้โรงครัวเตรียมอาหาร

"งั้นข้าขอหม่นผ่านวมนเปิดชั้นดีได้ไหม"

"ขอรับ จะเปลี่ยนผ่านวมนให้ท่านเดี๋ยวนี้"

เฮ้ย! เอาจริงเธอ

ลูเซียเบิกตาโพล่งแทบไม่ยักเชื่อ เขานึกว่าตัวเองจะถูกอัศวินสาม
คนหัวปักโยนเข้าไปในคุกที่มึกกลิ่นเหม็นสาบสุดทน ให้เขาอดข้าวสามวัน
สามคืนแล้วค่อยโยนขนมปังแข็งๆ กลิ่นตุๆ มาให้สองสามก้อนชะงะอีก คิด
ไม่ถึงว่าเขาจะได้รับการดูแลปรนนิบัติอย่างดี ชีวิตความเป็นอยู่ดีกว่าตอนที่
ยังไม่ถูกจับตัวมาด้วยซ้ำ

ลูเซียยืนนิ่ง เหล่าอัศวินเองก็ไม่ได้เร่งเร้า ได้แต่ยืนรอเจียบๆ เขาหัน
ไปมองฟิลอสต์ ฝ่ายหลังยังคงมีสีหน้ายิ้มแยมสดใส ข้ายังขยิบตาให้เขาอย่าง
หยอกล้อซุกซน

เดาไม่ออกจริงๆ ว่าหมอนั้นคิดจะทำอะไรกันแน่ ข้ามน้ำข้ามทะเลจับ
เขามาเพื่อให้มาकिनที่โครงวู้กับนอนผ่านวมนเปิดนะเธอ

ลูเซียเกาศีรษะเกรกๆ หลังจากมองฟิลอสต์ด้วยสายตาที่บ่งบอกว่า
'เจ้านี้แปลกคนชะมัด' ก็เดินตามอัศวินสามคน นักเวท และนักบวชไปอย่าง
ว่าง่าย

หลังจากลูเซียออกไปแล้ว ฟิลอสต์ก็โบกมือเป็นการส่งสัญญาณ อัศวิน
สองคนที่ตามติดอยู่ข้างหลังเขาจึงเดินออกจากห้องอย่างรู้หน้าที่ เหลือ
ฟิลอสต์กับเชชูเสียดอยู่ในห้องเพียงลำพังสองคน

"เซซุ นั่น...ศัตรูของข้าเธอ" ฟิโลสท์มองบานประตูที่ถูกปิดสนิทลง เขาเอียงศีรษะเล็กน้อยแล้วพูดว่า "บอกตามตรง ข้ารู้สึกผิดหวังชะมัด เขายังเด็กอยู่เลย"

"ทำไมต้องบอกเรื่องวันตัดสินชะตากับเขา"

เซซุเสียดพูดตบตบฟิโลสท์ที่กำลังทอดถอนใจด้วยการตั้งคำถามที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่พูดมาข้างต้นเลยแม้แต่น้อย นัยน์ตาสีเลือดเย็นชาคู่หนึ่งฉายแววไม่พอใจเล็กๆ

"ทำไมถึงห้ามบอกเขา" ฟิโลสท์ทำหน้ามีเลศนัยแล้วบอกอีกฝ่าย "เซซุ เจ้าอย่าตื่นเต้นขนาดนี้ได้ไหม ให้เขารู้ว่ายิ่งผู้ถือศิลาเวทใช้พลังมากเท่าไร วันตัดสินชะตาก็จะมาถึงเร็วเท่านั้น เวลาที่เขาบัญญัติผู้ถือศิลาเวทจะได้อะไร ดัดจริตไปหมดใจล่ะ"

ได้ยินดังนั้นเซซุเสียดก็เงยเสียงลงทันที

"ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้นี้แล้ว วันตัดสินชะตาก็ยังอีกยาวไกล แต่เวลานี้เราจับตัวผู้ทำลายมาได้แล้ว ผู้ถือศิลาเวทของเขาต้องใช้พลังทุกทางเพื่อช่วยผู้นำทางของพวกเขา รวมถึงใช้อารมณ์ความรู้สึกแฉกกับพลังของศิลาเวท" ฟิโลสท์บอกด้วยรอยยิ้มละมุน "งั้นวันตัดสินชะตาคงมาถึงในเร็ววันแน่ ข้า นะเผ่ารอวันที่ตัวเองจะได้รับชัยชนะอยู่ หลังจากที่ผู้ทำลายรู้ความจริง เขา จะทำสีหน้ายังไงนะ"

ลูเซียเดินออกดอกตามหลังเหล่าอัศวิน ทำทางไม่ต่างจากพวกบ้านนอก เข้ากรุง เดียวก็หยุดมองนั่นมองนี่ เดียวก็กระโดดพาร่างไปชะเง้อมองแถว หน้าต่าง

ถ้าอณอยู่ที่นี้ด้วยล่ะก็ คงรำคาญจนเสกสายฟ้าออกมาผ่าร่างเขา กระจุยโดยไม่พูดพรั่นพาดพาดให้เสียเวลาไปแล้ว แต่ระดับความอดทนของ ห้าผู้นำทางเหนือขึ้นกว่าเอลฟ์ตนหนึ่งเห็นๆ พอลูเซียหยุดมองนั่นมองนี่ พวกเขาก็พลอยหยุดด้วย ต่อให้ลูเซียหยุดเดินทุกสองก้าว พวกเขาก็ยอม รออย่างไม่มีปากเสียง

ในที่สุดพวกเขาก็ต้องใช้เวลาเดินทางในระยะทางสั้นๆ กว่าสิบนาทียามาถึงห้องรับรองแขก พอเดินเข้าไปในห้องก็พบว่าเมนูซีโครงวักกับฝ้านวมขนเป็ดเตรียมเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ลูเซียก้าวอาดๆ เข้าไปในห้อง แคมยังโบกมือไล่คนห้าคนที่ตามหลังมาราวกับตัวเองเป็นเจ้านาย ไม่ใช่นักโทษผู้ต้องขัง

"พวกเจ้าออกไปเถอะ ข้าไม่ชอบให้ใครมาจ้องข้าเวลากินข้าวที่สุด"

"ขอรับ" อัศวินที่เป็นหัวหน้าพยักหน้าก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับคนอื่นๆ

ทันทีที่เหล่าอัศวินปิดประตู ลูเซียก็ถอนหายใจเอือกใหญ่อย่างโล่งอก แล้วคลายมือที่กำลังกดอก เขาเครียดจัดจนเหงื่อท่วมไปทั้งตัว รอยซ้ำสีแดงคล้ำปรากฏกลางฝ่ามือเนื่องจากกำด้ามแล่สพรพิษเสียดแน่นเกินไป

ฟิลอสต์ ผู้นำทางกำเนิดโลกคนนั้นแม้บุคลิกจะให้ความรู้สึกอบอุ่นและอ่อนโยน แต่ลูเซียกลับสัมผัสได้ถึงแรงกดดันมหาศาลผิดปกติ เทียบกับเซซุเลียตที่เอือกเย็นเหมือนน้ำแข็งซึ่งยืนอยู่ข้างๆ แล้ว นักพยากรณ์คนนั้นยังอ่านความคิดได้ง่ายกว่าเยอะ

พูดง่ายๆ ก็คือนักพยากรณ์คนนั้นคือน้ำแข็งที่เย็นเฉียบ ถ้าไม่ไปแตะต้องก็จะไม่บาดเจ็บ ส่วนฟิลอสต์มีใบหน้าเปื้อนยิ้มก็จริง แต่กลับไม่รู้ว่ในวันไหนจะถูกแวงักด้วยรอยยิ้มนั้น...เหมือนกับตอนนี้ เขาก็ถูกจับตัวมาแล้วไม่ใช่หรือ

แถมหมอนั้นถึงกับให้น้องสาวออกโรงด้วยซ้ำ จริงๆ เลย ไม่มีสำนึกของพี่ชายที่ต้องปกป้องน้องสาวสักนิด!

ลูเซียนั่งกระแทกลงบนฝ้านวมที่คลุมอยู่บนเตียง เป็นฝ้านวมขนเป็ดสุดนุ่มจริงด้วย บนโต๊ะก็มีซีโครงวักหอมฉุยวางอยู่พร้อม ขนาดของมันใหญ่กว่าศีรษะคนซะอีก

"ดูแลปรนนิบัติกันดีจริงๆ แต่ทำไมข้าถึงรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกขุ่นให้อ้วน อีกหน่อยจะถูกเอาไปเชือดเช่นไรว์ GOD เลย"

ลูเซียทำหน้าหงอย แต่เขาอยู่ในเงื้อมมือมารร้ายแล้ว จะทำอะไรได้อีกล่ะ

ระหว่างทางเขาไม่พบหนทางที่จะหนีรอดได้เลย มองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นแต่ห้องพักกับห้องพัก ไม่ใช่ทิวทัศน์ด้านนอก บวกกับแรงสะเทือนบนพื้นที่สั่นเป็นระยะๆ ซึ่งแม้จะมีเพียงน้อยนิดแต่เขาก็ยังรู้สึกได้ ที่นี่น่าจะเป็นห้องพักบนเรือ แรงโยกโคลงน้อยๆ แบบนี้สันนิษฐานได้เลยว่าต้องเป็นเรือที่มีขนาดใหญ่มาก

ใช้ว่าลูเซียจะล้มบรรดาอัครวิสามคนกับนักบวชและนักเวทที่เดินคุมเขาไม่ได้ แต่จำนวนคนที่คอยจับตาดูเขามีแค่ห้าคนเท่านั้นจริงหรือ

ลูเซียเริ่มสงสัย ฟิโลสตัดี้ไม่ได้สั่งให้คนค้นตัวเขาด้วยซ้ำ แม้แต่อาวูธก็ไม่ยึด ในเมื่อมันใจเต็มร้อยว่าไม่มีช่องทางให้เขาหนีรอดไปได้ขนาดนี้ งั้นก็ไม่น่าจะมีคนเฝ้าแค่ห้าคนละมัง

เด็กหนุ่มคิดไปคิดมาหลายตลบจนหัวแทบจะระเบิด ตำแหน่งที่เขาอยู่คือห้องพักบนเรือที่แล่นอยู่กลางทะเลที่เขาไม่รู้จัก ศัตรูบ้วนเปี้ยนเต็มลำ แดมยังมีเจ้าจิ้งจอกฟิโลสตัดี้เอาแต่ยืมชวชนหัวลูกนั่นอีก ไม่ว่าจะคิดยังไงก็หาวิธีหนีรอดอย่างปลอดภัยไม่ออกเลย

"บัดซบ!"

ลูเซียหยิบล้อมขึ้นมาอย่างโกรธแค้น แล้วทิ่มลงไปเสียบซี่โครงวัวที่ส่งกลิ่นหอมฉุยอย่างแรง เขาจัดการฆ่าแหล่ซี่โครงวัวพร้อมสวดคำเสียดังไปด้วย

"ชิโระคะซัว! บอกเองแท้ๆ ว่าจะปกป้องข้า ปกป้องข้าบออะไรกัน!" แม้จะยึดซี่โครงวัวเข้าปากแล้วตั้งหน้าตั้งตาเคี้ยวเอาๆ ลูเซียก็ยังด่าเสียดู้อี้หั่งๆ ที่อาหารยังเต็มปาก "ไหนจะอลันจอมเง่าอีก บอกว่าจะอยู่เคียงข้างข้าแท้ๆ ตอนนี่ก็ไม่เห็นอยู่ข้างๆ ข้าเลย ยังมีเซมิ..."

จู่ๆ ลูเซียก็หยุดด่ากลางคัน เขานึกถึงคำเตือนของเซสมี่ลี ตอนนั้นเซสมี่ลีบอกให้เขากำจัดเบล แต่เขากลับไม่ยอมฟัง

ลูเซียปากเบะ เขาจะไปรู้ได้ไงว่าเบลมีพลังประหลาดแบบนี้ ถึงสามารถพาเขามาหาฟิโลสตัดี้ได้ในชั่วพริบตา แล้วเติมทีเบลก็สนิทกับเขามากด้วย "ยัยเบลตัวแสบ..."

บ้าที่สุด! ซี่โครงวัวจานนี้เผ็ดชะมัดยาด เผ็ดจนน้ำตาจะร่วงอยู่แล้ว

ลูเซียปาดน้ำตาที่เอ่อคลอดวงตาแรงๆ แต่น้ำตากลับยิ่งไหลพราก ใน
 สมองพลันปรากฏภาพใบหน้ารูปหัวใจยิ้มร่าของเบลลอยผ่าน ตามมาด้วย
 ใบหน้าเคร่งเครียดของเซสมีลีต่อนพูดเตือนเขา ปิดท้ายด้วยใบหน้าที่มีรอยยิ้ม
 เจ้าเล่ห์เหมือนจิ้งจอกของฟิลอสต์

ซีโระกับอลันต้องมาช่วยข้าแน่ๆ ไม่ต้องกลัว! ไม่ต้องกลัว! เดี่ยวข้า
 ก็ได้ไปจากที่ห่วยๆ แบบนี้แล้ว แต่...เจ้าที่มีสองคนนั้นจะต่อกรกับฟิลอสต์
 ได้หรือ พวกเขาตามข้าไม่ทันด้วยซ้ำ

จู่ๆ ลูเซียก็รู้สึกหมดอาลัยตายอยาก เขาจะถูกฟิลอสต์ขังไว้แบบนี้จนถึง
 วันตัดสินชะตาอะไรนั้นไหนนะ

เด็กหนุ่มเริ่มร้อนใจ เขาไม่เอาด้วยหรอก ต่อให้ที่นี่มีซีโครงวัวร์ให้ฆ่า
 มีฝ้าวมขมนเบ็ดให้นอน แต่...เขาออกไปเที่ยวเล่นไม่ได้นี่นา แถมยังไม่มีใคร
 พูดกับเขาอีก ไม่มีซีโรชายจะจอมเซ่อ ไม่มีอลันจอมฉุนเฉียว ไม่มีอายะคอย
 ส่งเสียงอ้อแอ้ ไม่มีเซสมีลีที่เอะอะก็ชอบบงอนด้วย

"ฮือ...ข้าไม่อยากถูกขังอยู่คนเดียว ซีโระ อลัน เซมี มารับข้ากลับไป"
 "เจ็ยกๆ"

ลูเซียที่ขอบตาเปื่อยขึ้นโดยไม่รู้ตัวชะงักงันทันที วิตถุสีขาวหม่นเล็กๆ
 กระโดดป็นปายขึ้นมาเกาะไหล่ของเขาย่างชำนาญปราดเปรียว ทั้งยังตบ
 หัวไหล่เขาเบาๆ รวากับผู้ใหญ่กำลังปลอบเด็ก

"โบน!" แม้จะยังอยู่ในสภาพน้ำตานองหน้า แต่ลูเซียก็ตะโกนเรียก
 ด้วยความตั้งใจ "ลี้มไปเลยว้ายยังมีเจ้าอยู่ ตกใจหมด ข้านึกว่าข้าตัวคนเดียว
 ชะอีก!"

"เจ็ยก!" โบนยกมือทั้งสองข้างตบแก้มเจ้านายเบาๆ อย่างไม่พอใจ

"เอาล่ะ! คราวหน้าไม่ลี้มเจ้าอีกแน่นอน" ลูเซียลูบกะโหลกใบใหญ่ของ
 โบนแรงๆ ทั้งยังหันซีโครงวัวร์ขึ้นหนึ่งให้อย่างเอาใจ "มา กินซีโครงวัวร์กันเถอะ"

โบนบิชีโครงวัวร์เข้าปากแล้วเคี้ยวสองที่ก่อนจะกลืนลงลำคอที่ไม่มีอยู่
 จริง ผ่านหลอดอาหารที่มองไม่เห็นไปยังกระเพาะล่องหนของมัน และแล้ว
 ซีโครงวัวร์ชิ้นนั้นก็หายสาบสูญไปจากโลกนี้

ลูเซียบีบอาหารใส่ปากตัวเองพร้อมทั้งบ้วนให้โบนด้วย ไม่รู้ว่าพิมพ์กับตัวเองหรือกำลังคุยกับโบนกันแน่

"โบน เจ้าว่าพวกชิโรจะหาทางมาช่วยข้าได้ไหม"

โบนพยายามเคี้ยวแล้วกลืนชิโรตรงหัวขึ้นใหญ่ลงท้อง จากนั้นก็ส่งเสียงโวยวาย

"เจ็ยกๆๆๆ"

"เจ้าพุดถูก!" ลูเซยตีตัวลุกพรืด เอามือปาดรอยน้ำตาบนหน้าทึ่งแรงๆ "ข้าจะมัวนั่งรอให้พวกชิโรจะมาช่วยข้าเฉยๆ ได้ยังไง ฟังคนอื่นหรือจะสู้พึ่งตัวเอง!"

"เจ็ยก!"

โบนยกมือที่มีกระดูกซี่นอกตอก แล้วผงกกะโหลกใบใหญ่อย่างเห็นด้วย "เจ้าจิ้งจอกฟิลอสต์ คอยดูแลนะ ข้าจะต้องหนีออกไปให้ได้!" ลูเซยแผดเสียงประกาศดังก้อง

"..."

อัศวินที่เฝ้าอยู่นอกห้องอั้งกิมก็ คิดจะหนีก็ไม่ต้องประกาศชะเสียงดัง ฟังชัดขนาดนี้ก็ได้มั้ง ส่วนนักบวชกับนักเวทย์พยายามกลั้นเสียงหัวเราะอย่างเต็มที่ แต่มุมปากก็ยังยกขึ้นอยู่ดี

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)